

RICHARD OSMAN

ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΕΥΔΑΙΝΕΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

Μετάφραση:
Αύγουστος Κορτώ

#1 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ
ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο διάβολος πεθαίνει τελευταίος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Last Devil to Die
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House UK, Λονδίνο, 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Richard Osman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Χρίστος Κυθρεώτης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Richard Bravery/Penguin Random House UK
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Richard Osman, 2023
All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2024, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-5619-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

RICHARD
OSMAN

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

*Στον Φρεντ και την Τζέσι Ράιτ, με αγάπη και ευχαριστίες.
Θα είστε πάντα η αρχή της ιστορίας μου.*

Πέμπτη, 27 Δεκεμβρίου, 11:00 μ.μ.

*Ο Κουλντές Σάομα ελπίζει ότι βρίσκεται στο σωστό μέρος. Παρκά-
ρει στο τέρμα του χωματόδρομου, ζωσμένος πανταχόθεν από δέ-
ντρα, που μοιάζουν με στοιχειά στο σκοτάδι.*

*Το πήρε απόφαση επιτέλους σήμερα το απόγευμα, γύρω στις
τέσσερις, όπως καθόταν στην αποθήκη του μαγαζιού του. Το κοντί
βρισκόταν μπροστά του, στο τραπέζι, και το ραδιόφωνο έπαιζε το
«Mistletoe and Wine».*

Έκανε δυο τηλεφωνήματα, και τώρα να τος.

Σβήνει τα φώτα του αμαξιού και κάθεται σε απόλυτο σκοτάδι.

*Είναι τρομερά ριψοκίνδυνο, αυτό να λέγεται. Μα κοντεύει τα
ογδόντα – πότε θα 'χει καλύτερη ευκαιρία να το διακινδυνεύσει;
Ποιο είναι το χειρότερο που μπορεί να συμβεί; Να τον βρουν και
να τον σκοτώσουν;*

Είναι σαφώς ικανοί και για τα δύο, αλλά θα 'ταν τόσο τραγικό;

*Ο Κουλντές συλλογίζεται τον φίλο του τον Στίβεν. Πώς είναι πλέον
στην όψη. Πόσο χαμένος, πόσο αμίλητος, πόσο λειψός. Αραγε το μέλ-
λον επιφυλάσσει το ίδιο και σ' αυτόν; Τι πλάκα σπάγανε παλιά, η
παρέα τους... Τι σαματά έκαναν...*

*Ο κόσμος πλέον γίνεται ψίθυρος στ' αντιά του Κουλντές. Η γυναι-
κα του πάει, οι φίλοι χάνονται. Νοσταλγεί την άγρια βοή της ζωής.*

Κι έπειτα εμφανίστηκε ο άντρας με το κοντί.

*Κάπου στο βάθος, ένα αχνό φωτεινό θάμπος τρεμοπαίζει
μέσ' απ' τα δέντρα. Ακούγεται ήχος κινητήρα μες στην παγερή σιωπή.*

Αρχίζει να χιονίζει, κι ευελπιστεί πως ο δρόμος του γυρισμού προς το Μπράιτον δεν θα 'ναι πολύ επικίνδυνος.

Φώτα σαρώνουν το πίσω παρμπρίζ, καθώς ένα άλλο αμάξι πλησιάζει.

Μπουμ, μπουμ, μπουμ. Η γέριχη καρδιά του. Είχε σχεδόν ξεχάσει ότι κρεμόταν εκεί μέσα.

Ο Κουλντές δεν έχει το κουτί μαζί του τώρα. Είναι προσεκτικά φυλαγμένο, ωστόσο, κι αυτό, προσώρας, θα προφυλάξει και τον ίδιο. Είναι η ασφάλειά του. Πρέπει να εξοικονομήσει λίγο χρόνο ακόμα. Κι αν τα καταφέρει, ε, τότε...

Οι προβολείς του αυτοκινήτου που ζυγώνει θαμπώνουν τους καθρέφτες του, κι έπειτα σβήνουν. Οι ρόδες σταματούν απότομα στο χαλίκι, η μηχανή μένει λίγο αναμμένη, κι έπειτα όλα γίνονται ξανά σιωπή και σκότος.

Ιδού, λοιπόν. Να βγει απ' τ' αμάξι; Ακούει μια πόρτα αυτοκινήτου να κλείνει, και βήματα αρχίζουν να πλησιάζουν.

Το χιόνι έχει πυκνώσει. Πόσο θα πάρει, η όλη φάση; Θα πρέπει να τους εξηγήσει τι έκανε με το κουτί, φυσικά. Να τους καθησυχάσει λίγο, μα απ' την άλλη, ευελπιστεί πως θα 'χει πάρει τον δρόμο του γυρισμού πριν το χιόνι γίνει πάγος. Οι δρόμοι θα 'ναι παγίδα θανάτου. Αναρωτιέται κατά πόσο—

Ο Κουλντές Σάομα βλέπει τη λάμψη του πυροβολισμού, αλλά έχει πεθάνει πριν ακούσει τον κρότο.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Και τι περιμένεις, δηλαδή;

Τετάρτη, 26 Δεκεμβρίου, γύρω στην ώρα του μεσημεριανού

«Κάποτε παντρεύτηκα μια γυναίκα απ' το Σουάνσι», λέει ο Μέρβιν Κόλινς. «Κοκκινομάλλα, όλο το πακέτο».

«Μάλιστα», λέει η Ελίζαμπεθ. «Έχω την αίσθηση ότι κρύβεται μια ιστορία πίσω απ' τον γάμο, έτσι δεν είναι;»

«Ιστορία;» Ο Μέρβιν γνέφει αρνητικά. «Μπα, χωρίσαμε. Ξέρεις πώς είναι οι γυναίκες».

«Τις ξέρουμε όντως, Μέρβιν», λέει η Τζόις, κόβοντας τη γλυκιά, κρεμώδη πίτα της. «Τις ξέρουμε».

Σιωπή. Και δεν είναι, όπως επισημαίνει η Ελίζαμπεθ, η πρώτη σ' αυτό το γεύμα.

Είναι η επομένη των Χριστουγέννων, και η παλιοπαρέα, συν τον Μέρβιν, βρίσκονται στο εστιατόριο του Κούπερς Τσείς. Φοράνε όλοι πολύχρωμες χάρτινες κορόνες, απ' τα κουτιά με τα κρακεράκια που έφερε η Τζόις. Η κορόνα της Τζόις παραείναι μεγάλη κι απειλεί να πέσει και να της κλείσει τα μάτια ανά πάσα στιγμή. Του Ρον παραείναι μικρή, το ροζ χαρτί γκοφρέ τοιτώνεται στους κροτάφους του.

«Σίγουρα δεν μπορώ να σε βάλω σε πειρασμό, Μέρβιν;» ρωτά η Ελίζαμπεθ, δείχνοντας το κρασί. «Ίσα ένα δαχτυλάκι».

«Αλκοόλ με το μεσημεριανό; Όχι», λέει ο Μέρβιν.

Τα μέλη της παρέας πέρασαν τα Χριστούγεννα χωριστά. Ήταν ζόρικη μέρα για την Ελίζαμπεθ, όφειλε να το παραδεχτεί. Ήλπιζε

πως η μέρα μπορεί να πυροδοτούσε κάτι, να χάριζε στον Στίβεν, τον σύζυγό της, ένα ξέσπασμα ζωής, λίγη διαύγεια, χριστουγεννιάτικες αναμνήσεις σαν ψυχικό καύσιμο. Αλλά δεν. Για τον Στίβεν, πλέον, τα Χριστούγεννα ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες. Μια λευκή σελίδα στο τέλος ενός παλιού βιβλίου. Η σκέψη της χρονιάς που τους περιμένει της φέρνει ρίγος.

Είχαν όλοι κανονίσει να βρεθούν την επομένη των Χριστουγέννων στο εστιατόριο για μεσημεριανό. Στο παρά πέντε, η Τζόις είχε ρωτήσει κατά πόσο θα 'ταν ευγενικό να καλούσε και τον Μέρβιν να φάει μαζί τους. Είχε εγκατασταθεί στο Κούπερς Τσείζ πριν από λίγους μήνες, και μέχρι στιγμής δυσκολευόταν να πιάσει φίλιες.

«Είναι ολομόναχος αυτές τις γιορτές», είχε πει η Τζόις, κι είχαν συμφωνήσει ότι έπρεπε να του το προτείνουν. «Μπράβο», της είχε πει ο Ρον, κι ο Ιμπραϊμ είχε προσθέσει πως, αν το Κούπερς Τσείζ έχει κάποιο σκοπό, αυτός είναι να εξασφαλίζει ότι κανείς δεν θα νιώθει μοναξιά τα Χριστούγεννα.

Η Ελίζαμπεθ, πάντως, επικροτούσε το πνεύμα γενναιοδωρίας της Τζόις, ενώ παράλληλα παρατηρούσε ότι, ανάλογα με τον φωτισμό, ο Μέρβιν είχε το είδος της γοητείας που τόσο συχνά καθιστούσε την Τζόις ανήμπορη. Η τραχιά ουαλική του προφορά, τα σκούρα φρύδια του, το μουστάκι και η ασημόγκριζη κόμη. Η Ελίζαμπεθ πιάνει όλο και συχνότερα στον αέρα τον τύπο του άντρα που αρέσει στην Τζόις, και ο οποίος περιγράφεται απ' τη φράση «οποιοσδήποτε εύλογα ωραίος». «Μοιάζει με κακό από σαπυνόπερα», ήταν το πόρισμα του Ρον, και η Ελίζαμπεθ δέχτηκε με τὰ χαράς τον ισχυρισμό του.

Μέχρι στιγμής έχουν προσπαθήσει να μιλήσουν στον Μέρβιν για πολιτική («δεν είναι το πεδίο μου»), για τηλεόραση («δεν βλέπω») και για τον γάμο («Κάποτε παντρεύτηκα μια γυναίκα απ' το Σουάνσι», κ.λπ.).

Το φαί του Μέρβιν έρχεται. Είχε προβάλει αντίσταση στη γαλοπούλα, και οι άνθρωποι στην κουζίνα συμφώνησαν να του φτιάξουν αντ' αυτής παναρισμένες γαρίδες με βραστές πατάτες.

«Οπαδός της γαρίδας, βλέπω», λέει ο Ρον, δείχνοντας το πιάτο του Μέρβιν. Η Ελίζαμπεθ του το αναγνωρίζει – πασχίζει να βοηθήσει την κουβέντα.

«Τις Τετάρτες τρώω γαρίδες», συμφωνεί ο Μέρβιν.

«Τετάρτη είναι σήμερα;» λέει η Τζόις. «Πάντα χάνω τις μέρες τα Χριστούγεννα. Ποτέ δεν ξέρω τι μέρα είναι».

«Τετάρτη», επιβεβαιώνει ο Μέρβιν. «Τετάρτη, 26 Δεκεμβρίου».

«Ήξερες ότι το *scampi* –οι γαρίδες– είναι πληθυντικός;» λέει ο Ιμπραϊμ, με τη χάρτινη κορόνα του κομψά στραβοβαλμένη. «Το μεμονωμένο οστρακόδερμο λέγεται *scampo*».

«Το ήξερα, ναι», λέει ο Μέρβιν.

Η Ελίζαμπεθ έχει σπάσει σκληρότερα καρύδια απ' τον Μέρβιν με το πέραςμα του χρόνου. Μια φορά έπρεπε να ανακρίνει έναν Σοβιετικό στρατηγό που δεν είχε αρθρώσει λέξη για πάνω από τρεις μήνες αιχμαλωσίας, και μες στην ώρα τραγουδούσε κομμάτια του Νόελ Κάουαρντ μαζί της. Η Τζόις πιλατεύει τον Μέρβιν εδώ και μερικές βδομάδες, απ' το τέλος της υπόθεσης Μπέθανι Γουέιτς. Μέχρι τώρα έχει ανακαλύψει ότι υπήρξε λυκειάρχης, παντρεμένος, ότι έχει σκύλο –τον τρίτο κατά σειρά– και ότι του αρέσει ο Έλτον Τζον, όμως το σύνολο όλων αυτών δεν λέει και πολλά.

Η Ελίζαμπεθ αποφασίζει ν' αρπάξει τη συζήτηση απ' τον σβέρο. Καμιά φορά, χρειάζεται να επαναφέρεις τον ασθενή στη ζωή με ηλεκτροσόκ.

«Οπότε, εξαιρουμένης της μυστηριώδους φίλης απ' το Σουάνσι, Μέρβιν, πώς είναι η αισθηματική σου ζωή;»

«Έχω αγαπητικιά», λέει ο Μέρβιν.

Η Ελίζαμπεθ βλέπει την Τζόις να σηκώνει όσο το δυνατόν πιο ανεπαίσθητα τα φρύδια.

«Εύγε», λέει ο Ρον. «Πώς τη λένε;»

«Τατιάνα», λέει ο Μέρβιν.

«Υπέροχο όνομα», λέει η Τζόις. «Δεν μου την έχεις ξανααναφέρει, ωστόσο».

«Πού έχει πάει για τις γιορτές;» ρωτά ο Ρον.

«Στη Λιθουανία», λέει ο Μέρβιν.

«Το Κόσμημα της Βαλτικής», λέει ο Ιμπραϊμ.

«Δεν είμαι σίγουρη ότι την έχουμε δει εδώ στο Κούπερς Τσέις, έτσι δεν είναι;» ρωτά η Ελίζαμπεθ. «Από τότε που μετακόμισες».

«Της έχουν πάρει το διαβατήριο», λέει ο Μέρβιν.

«Θεούλη μου», λέει η Ελίζαμπεθ. «Πολύ ατυχές. Ποιος της το πήρε;»

«Οι αρχές», λέει ο Μέρβιν.

«Έτσι είναι», λέει ο Ρον, κουνώντας το κεφάλι. «Αρχές του κώλου».

«Πρέπει να σου λείπει τρομερά», λέει ο Ιμπραϊμ. «Πότε ειδοθήκατε τελευταία φορά;»

«Μέχρι τώρα δεν έχουμε συναντηθεί», λέει ο Μέρβιν, αφαιρώντας σος ταρτάρ από μια γαρίδα.

«Δεν έχετε συναντηθεί;» ρωτά η Τζόις. «Δεν είναι ασυνήθιστο αυτό;»

«Απλή ατυχία», λέει ο Μέρβιν. «Ακυρώθηκε η πτήση της, έπειτα της έκλεψαν κάτι λεφτά, και τώρα αυτό με το διαβατήριο. Ο δρόμος της αληθινής αγάπης ήταν ανέκαθεν κατοστράχαλος.»

«Όντως», συμφωνεί η Ελίζαμπεθ. «Έτσι είναι».

«Αλλά», λέει ο Ρον, «όταν της επιστρέψουν το διαβατήριο, θα 'ρθει;»

«Έτσι σχεδιάζουμε», λέει ο Μέρβιν. «Είναι όλα υπό έλεγχο. Έστειλα μερικά χρήματα στον αδελφό της.»

Η συμμορία γνέφει καταφατικά, κι όλοι ανταλλάσσουν βλέμματα καθώς ο Μέρβιν τρώει τις γαρίδες του.

«Άσχετο, Μέρβιν», λέει η Ελίζαμπεθ, σιάζοντας μια ιδέα τη χάριτη κορόνα της, «πόσα λεφτά τού έστειλες; Του αδελφού;»

«Πέντε χιλιάρικα», λέει ο Μέρβιν. «Συνολικά. Τρομερή η διαφθορά, στη Λιθουανία. Οι πάντες δωροδοκούν τους πάντες.»

«Δεν το γνώριζα», λέει η Ελίζαμπεθ. «Είχα κάνει πολλά ωραία ταξίδια στη Λιθουανία. Δόλια Τατιάνα. Και τα μετρητά που της έκλεψαν; Ήταν κι αυτά δικά σου;»

Ο Μέρβιν γνέφει πως ναι. «Τα έστειλα και οι τελωνειακοί τα σούφρωσαν».

Η Ελίζαμπεθ γεμίζει τα ποτήρια των φίλων της. «Βασικά, ανυπομονούμε να τη γνωρίσουμε.»

«Πάρα πολύ», συμφωνεί ο Ιμπραϊμ.

«Αν και αναρωτιέμαι, Μέρβιν», λέει η Ελίζαμπεθ, «μήπως, την επόμενη φορά που θα σου ζητήσει λεφτά, να με ενημέρωνες; Έχω επαφές, και θα μπορούσα ίσως να βοηθήσω».

«Αλήθεια;» ρωτά ο Μέρβιν.

«Φυσικά», λέει η Ελίζαμπεθ. «Πες τα μου αναλυτικά. Μην ατηχήσεις πάλι.»

«Σ' ευχαριστώ», λέει ο Μέρβιν. «Της έχω μεγάλη αδυναμία.»

Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που μου έδειξε κανείς ενδιαφέρον».

«Παρότι σου έχω ψήσει ένα σωρό κέικ τις τελευταίες βδομάδες», λέει η Τζόις.

«Ξέρω, ξέρω», λέει ο Μέρβιν. «Αλλά εννοούσα αισθηματικό ενδιαφέρον».

«Λάθος μου», λέει η Τζόις, κι ο Ρον πίνει για να πνίξει ένα γέλιο.

Ο Μέρβιν δεν είναι τυπικός καλεσμένος, αλλά η Ελίζαμπεθ μαθαίνει να επιπλέει στην παλίρροια της ζωής τώρα τελευταία.

Γαλοπούλα και γέμιση, μπαλόνια και γιrolάντες, σεργαντίνες και καπελάκια. Ένα ωραίο μπουκάλι κόκκινο κρασί, και στο φόντο μουσική – χριστουγεννιάτικη ποπ, υποθέτει η Ελίζαμπεθ. Φιλία, κι η Τζόις να φλερτάρει ανεπιτυχώς μ' έναν Ουαλό που δείχνει να έχει πέσει θύμα μιας αρκετά σοβαρής διεθνούς κομπίνας. Η Ελίζαμπεθ θα μπορούσε να σκεφτεί και χειρότερους τρόπους να περάσει τα Χριστούγεννα.

«Λοιπόν, χαρούμενες γιορτές σε όλους», λέει ο Ρον, υψώνοντας το ποτήρι.

Όλοι τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους στην πρόποση.

«Κι ευτυχομένη Τετάρτη, 26 Δεκεμβρίου, Μέρβιν», προσθέτει ο Ιμπραϊμ.

Υπό φυσιολογικές συνθήκες, ο Μιτς Μάξγουελ θα βρισκόταν ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα μακριά όταν θα ξεφόρτωναν καινούργια παρτίδα. Γιατί να διακινδυνεύσει την παρουσία του στην αποθήκη, με τα ναρκωτικά μπροστά; Ωστόσο, για προφανείς λόγους, αυτή δεν ήταν μια συνηθισμένη παρτίδα. Κι όσο λιγότερα άτομα ήταν αναμειγμένα, τόσο το καλύτερο, με δεδομένες τις τρέχουσες περιστάσεις του. Η μόνη φάση που σταματά να χτυπά νευρικά τα δάχτυλά του είναι όταν τρώει τα νύχια του. Δεν είναι μαθημένος στο άγχος.

Επιπλέον, είναι η δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων, κι ο Μιτς ήθελε να την κάνει απ' το σπίτι. Έπρεπε να την κάνει, ειλικρινά. Τα παιδιά ξεσάλωναν, κι είχε έρθει στα χέρια με τον πεθερό του με αφορμή το ερώτημα πού είχαν ξαναδεί έναν απ' τους ηθοποιούς στο χριστουγεννιάτικο επεισόδιο του *Call the Midwife*.* Ο πεθερός του επί του παρόντος νοσηλευόταν στο νοσοκομείο του Χέμελ Χέμπεντ με κάταγμα γνάθου. Η γυναίκα του και η πεθερά του ψέγουν αμφότερες τον Μιτς, για λόγους που αδυνατεί να συλλάβει, κι έτσι αποφάσισε ότι η διακριτικότητα θα ήταν μισή αρετή, και η διαδρομή εκατοντάδων χιλιομέτρων με τ' αμάξι ίσαμε το Κεντ, για να επιβλέψει τα πράγματα, αποδείχτηκε τρομερά βολική.

Ο Μιτς βρίσκεται εδώ για να επιβεβαιώσει ότι ένα απλό κουτί που περιέχει ηρωίνη αξίας εκατό χιλιάδων λιρών θα εκφορτωθεί

---

* Δραματική σειρά του BBC, που ξεκίνησε το 2012. (Σ.τ.Μ.)

από ένα φορτηγό απευθείας στο φέρι μποτ. Δεν είναι πολλά τα λεφτά, αλλά δεν ήταν αυτό το σημαντικό.

Η αποστολή είχε περάσει το τελωνείο. Αυτό ήταν το σημαντικό.

Η αποθήκη βρίσκεται σε βιομηχανική ζώνη, κατασκευασμένη χωρίς γενικό σχέδιο σε παλιά αγροκτήματα γύρω στα οκτώ χιλιόμετρα απ' τη Νότια Ακτή. Πριν από αιώνες, εδώ γύρω υπήρχαν πιθανότατα αχυρώνες και στάβλοι, χωράφια με καλαμπόκι και κριθάρι και τριφύλλι, οπλές αλόγων που κροτάλιζαν, και τώρα υπήρχαν λαμαρινένιες αποθήκες, παλιά Volvo και ραγισμένα τζάμια, πάνω στο ίδιο αποτύπωμα. Τα αρχαία οστά της Βρετανίας, που έτριζαν.

Ένας ψηλός μεταλλικός φράχτης περιβάλλει όλο το οικοπέδο για να εμποδίζει τις μικροκλοπές, ενώ στο εσωτερικό της περιμέτρου οι αληθινοί κακοποιοί κάνουν τη δουλειά τους. Η αποθήκη του Μιτς φέρει την αλουμινένια επιγραφή ΥΛΙΚΟΤΕΧΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΣΑΣΞΞ. Δίπλα, σε μια άλλη αχανή αποθήκη που αντιλαλεί, θα βρεις τις ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΕΣ ΛΥΣΕΙΣ ΜΕΛΛΟΝ ΕΠΕ, βιτρίνα για κλεμμένα αυτοκίνητα υψηλών επιδόσεων. Στα αριστερά βρίσκεται μια προκάτ καμπίνα χωρίς επιγραφή στην πόρτα, ιδιοκτησία μιας τύπισσας που ο Μιτς δεν έχει συναντήσει ακόμη, μα η οποία, καταπώς φαίνεται, προσφέρει αθρόα χάπια έκστασι και διαβατήρια. Τέρμα στη γωνία του οικοπέδου βρίσκεται το οινοποιείο και η αποθήκη του Bramber – του κορυφαίου αγγλικού αφρώδους οίνου, μια επιχείρηση που ο Μιτς πρόσφατα διαπίστωσε πως είναι αυθεντική. Οι ιδιοκτήτες –αδελφός και αδελφή– δεν θα μπορούσαν να 'ναι πιο χαριτωμένοι, κι έδωσαν σε όλους από ένα κασόνι κρασί για τα Χριστούγεννα. Ήταν καλύτερο κι από σαμπάνια, κι είχε οδηγήσει, σε μεγάλο βαθμό, στη χειροδικία με τον πεθερό του.

Το κατά πόσο τα αδέλφια του Αφρώδους Οίνου Bramber υποψιάζονταν πως ήταν η μόνη νόμιμη επιχείρηση σε όλο το συγκρότημα δεν μπορούσε να το μαντέψει, αλλά το βέβαιο ήταν πως μια φορά τον είχαν δει να αγοράζει μια βαλλίστρα απ' τις Μεταφορικές Λύσεις Μέλλον και δεν πετάρισαν βλέφαρο, οπότε ήταν αρκούντως σοβαροί. Ο Μιτς υποπτευόταν πως ο αφρώδης οίνος τους έβγαζε καλά λεφτά, κι είχε σκεφτεί να επενδύσει. Στο τέλος δεν το είχε τολμήσει, διότι και με την ηρωϊνή έβγαζες καλά λεφτά, και καμιά

φορά έπρεπε να μένεις στο πεδίο σου. Τώρα, ωστόσο, έχει αρχίσει να αναθεωρεί αυτή την άποψη, καθώς τα προβλήματα αθροίζονται ολοένα.

Οι πόρτες της αποθήκης είναι κλειστές, κι η πίσω πόρτα του φορτηγού ανοιχτή. Δύο άντρες –βασικά, στην πραγματικότητα, ένας άντρας κι ένα αγόρι– ξεφορτώνουν φυτά σε γλάστρες. Το ελάχιστο δυνατό προσωπικό. Και πάλι, λόγω της τρέχουσας κατάστασης, ο Μιτς αναγκάστηκε ήδη να τους πει να προσέχουν. Σαφώς, το μικρό κουτί, χωμένο βαθιά στις ξύλινες παλέτες, είναι το σημαντικότερο φορτίο, μα αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να βγάλει μερικά λιριά κι απ' τα φυτά. Ο Μιτς τα πουλάει σε κέντρα κηπουρικής στα νοτιοανατολικά, ωραία και νόμιμη μπίζνα. Και κανείς δεν αγοράζει φυτό σε ραγισμένη γλάστρα.

Η ηρωίνη βρίζεται σ' ένα μικρό πήλινο κουτί, φτιαγμένο έτσι ώστε να δείχνει παλιό, σαν φθαρμένη σαβούρα κήπου, για την περίπτωση που σκάσει μύτη κανένας περίεργος. Ένα βαρετό διακοσμιακό. Πρόκειται για το σύνηθες κόλπο τους. Κάπου, σε μια αγροικία, στο Χελμάντ του Αφγανιστάν, η ηρωίνη έχει τοποθετηθεί μες στο κουτί, και το κουτί έχει σφραγιστεί. Κάποιο μέλος της οργάνωσης του Μιτς –ο Λένι ήταν ο γκαντέμης– είχε πάει στο Αφγανιστάν για να επιβλέψει την επιχείρηση, να βεβαιωθεί ότι η ηρωίνη ήταν καθαρή και ότι κανείς δεν πήγαινε να τους γελάσει. Το πήλινο κουτί ταξίδεψε κατόπιν, υπό τη μέριμνα του Λένι, στη Μολδαβία, σε μια πόλη που ήξερε να κοιτά τη δουλειά της, κι εκεί είχε κρυφτεί επιτυχώς ανάμεσα σε εκατοντάδες γλάστρες με φυτά που στη συνέχεια διέσχισαν την Ευρώπη με φορτηγό, στο τιμόνι του οποίου βρισκόταν ένας τύπος ονόματι Γκάρι, πρώην φυλακόβιος που δεν είχε και πολλά να χάσει.

Ο Μιτς είναι στο γραφείο του, σ' έναν αυτοσχέδιο ημιώροφο στην άκρη της αποθήκης, και ξύνει το τατουάζ στο μπράτσο του, που γράφει «Ο Θεός αγαπάει την προσπάθεια». Η Έβερτον χάνει 2-0 απ' τη Μάντσεστερ Σίτι, πράγμα αναπόφευκτο μα μολαταύτα εκνευριστικό. Κάποιος κάποτε είχε ζητήσει απ' τον Μιτς να γίνει μέλος μιας κοινοπραξίας για την εξαγορά της Έβερτον. Δελεαστικό, το να 'ναι ιδιοκτήτης ενός μεριδίου της ομάδας των παιδικών του χρόνων, του ισόβιου πάθους του, αλλά, όσο περισσότερο μελετούσε την μπίζνα του ποδοσφαίρου, τόσο κατέληγε, για ακόμα μια φορά, πως έπρεπε πιθανότατα να αρκεστεί στην ηρωίνη.

Ο Μιτς λαμβάνει ένα γραπτό μήνυμα απ' τη γυναίκα του, την Κέλι.

Ο μπαμπάς πήρε εξιτήριο. Λέει ότι θα σε σκοτώσει.

Αυτό για πολλούς θα ήταν σχήμα λόγου, αλλά ο πεθερός του Μιτς είναι η κεφαλή μιας απ' τις μεγαλύτερες συμμορίες του Μάντσεστερ, και μια φορά είχε φέρει στον Μιτς ως δώρο Χριστουγέννων ένα αστυνομικό μοντέλο τέιζερ. Οπότε οι σχέσεις μαζί του ήθελαν προσοχή. Αλλά δεν ίσχυε το ίδιο για τους πάντες, με τα πεθερικά τους; Ο Μιτς είναι βέβαιος πως όλα θα πάνε καλά – ο γάμος του με την Κέλι ήταν ο έρωτας που κατέκτησε τα πάντα, οι δυο τους ήταν ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα που 'χαν ενώσει το Λίβερπουλ με το Μάντσεστερ. Ο Μιτς απαντά.

Πες του ότι του αγόρασα ένα Range Rover.

Ένας κούφιος χτύπος ακούγεται στην ψεύτικη πόρτα και ο υπαπιστής του, ο Ντομ Χολτ, μπαίνει στο γραφείο.

«Όλα καλά», λέει ο Ντομ. «Ξεφόρτωσαν τις γλάστρες, το κουτί είναι στο χρηματοκιβώτιο».

«Να 'σαι καλά, Ντομ».

«Θες να το δεις; Σαν σκατό είναι».

«Όχι, φιλαράκι, ευχαριστώ», λέει ο Μιτς. «Δεν θέλω να ανακατευτώ περισσότερο».

«Θα σου στείλω μια φωτογραφία», λέει ο Μιτς. «Ίσα να το δεις».

«Πότε θα φύγει;» Ο Μιτς έχει συναίσθηση πως δεν έχουν καθαρίσει ακόμη. Αλλά η μεγάλη του έγνοια ήταν το τελωνείο. Σίγουρα είναι ασφαλές πλέον, έτσι; Τι άλλο θα μπορούσε να πάει στραβά;

«Εννιά το πρωί», λέει ο Ντομ. «Το μαγαζί ανοίγει στις δέκα. Θα στείλω τον μικρό να το πάει».

«Μπράβο», λέει ο Μιτς. «Πού πάει; Μπράιτον;»

Ο Ντομ κατανεύει. «Σε μια αντικερί. Την έχει ένας κωλόγερος ονόματι Κουλντές Σάρμα. Δεν είναι το συνηθισμένο μας, αλλά δεν βρήκαμε άλλο ανοιχτό. Δεν θα 'χουμε θέμα».

Η Μάντσεστερ Σίτι σκοράρει και τρίτο γκολ, κι ο Μιτς μορφάζει. Κλείνει το iPad του – ουδείς λόγος για περαιτέρω δυστυχία.

«Σ' αφήνω να δουλέψεις. Πρέπει να την κάνω», λέει ο Μιτς. «Θα μπορούσε ο πιτσιρικάς σου να φάει το Range Rover που 'ναι παρκαρισμένο έξω απ' τα αφρώδη κρασιά και να μου το πετάξει στο Χέρτφορντσαίρ;»

«Φυσικά, αφεντικό», λέει ο Ντομ. «Είναι δεκαπέντε χρονών, αλλά αυτά τα θηρία πάνε μόνα τους. Το κουτί το πετάω κι εγώ».

Ο Μιτς φεύγει απ' την αποθήκη από μια έξοδο πυρασφάλειας. Μόνο ο Ντομ κι ο πιτσιρικάς τον έχουν δει, και με τον Ντομ ήταν συμμαθητές, είχαν αποβληθεί μαζί, μάλιστα, οπότε δεν έχει άγχος.

Ο Ντομ είχε μετακομίσει νότια πριν από μια δεκαετία, αφότου είχε πυρπολήσει τη λάθος αποθήκη, και φροντίζει όλα τα ζητήματα εφοδιασμού απ' το γραφείο του στο Νιουχέιβεν. Τρομερά χρήσιμος. Έχει και καλά σχολεία η περιοχή, οπότε ο Ντομ είναι ευτυχής. Ο γιος του μόλις έγινε δεκτός στα Βασιλικά Μπαλέτα. Όλα πήγαν κατ' ευχήν. Μέχρι τους τελευταίους δυο τρεις μήνες. Αλλά τον πέρασαν τον κάβο. Εφόσον δεν πάει τίποτα στραβά μ' αυτή τη δουλειά. Κι ως τώρα, όλα καλά.

Ο Μιτς κουνάει τους ώμους του, καθώς ετοιμάζεται για το ταξίδι της επιστροφής. Ο πεθερός του δεν θα χαρεί ιδιαίτερα που θα τον δει, αλλά θα πιουν καμιά μπίρα και θα δουν κάνα *Fast & Furious* κι όλα θα πάνε μια χαρά. Μπορεί να κοιμηθεί κάνα μελανιασμένο μάτι για τον κόπο του –πρέπει να παραχωρήσει στον άνθρωπο μια χύμα γροθιά, έπειτα απ' το φέρεσίμο του– αλλά το Range Rover θα τον μαλακώσει.

Ένα κουτάκι, εκατό χιλιάρικά κέρδος. Καλή φάση για δεύτερη μέρα Χριστουγέννων.

Το τι θα συμβεί από αύριο κι έπειτα δεν αφορά τον Μιτς. Η δουλειά του είναι να φέρει το κουτί απ' το Αφγανιστάν σε μια μικρή αντικερί του Μπράιτον. Εφόσον κάποιος το παραλάβει, η δουλειά του Μιτς θα έχει ολοκληρωθεί. Ένας τύπος, ή μπορεί και μια τύπισσα, ποιος ξέρει, θα μπει στο μαγαζί αύριο το πρωί, θα αγοράσει το κουτί και θα φύγει. Το περιεχόμενο θα ελεγχθεί και η πληρωμή θα κατατεθεί στον λογαριασμό του Μιτς επιτόπου.

Και το σημαντικότερο: θα ξέρει ότι η οργάνωσή του είναι και πάλι ασφαλής. Ήταν ζόρικοι, οι περασμένοι μήνες. Κατασχέσεις σε λιμάνια, συλλήψεις οδηγών, συλλήψεις παιδιών για τα θηλήματα. Γι' αυτό κράτησε τη συγκεκριμένη επιχείρηση τόσο αθόρυβη,

μιλώντας μόνο με άτομα εμπιστοσύνης. Ελέγχοντας τη θερμοκρασία.

Από αύριο, ευελπιστεί πως δεν θα χρειαστεί να ξανασκεφτεί το άσχημο πήλινο κουτί. Ότι θα μπορέσει απλά να τσεπώσει τα λεφτά, και να περάσει στο επόμενο.

Αν ο Μιτς είχε κοιτάξει αριστερά στον δρόμο, καθώς έφευγε απ' το συγκρότημα, θα 'χε δει μια μοτοσικλέτα κούριερ παρκαρισμένη στην άκρη του οδοστρώματος. Και μπορεί να του 'χε περάσει απ' το μυαλό πως η μέρα, η ώρα και το μέρος ήταν ασυνήθιστα για τη στάθμευση ενός τέτοιου δίτροχου. Αλλά ο Μιτς δεν βλέπει τον τύπο, οπότε η σκέψη δεν περνάει απ' το μυαλό του, κι οδηγεί χαρωπός, καθ' οδόν προς το σπίτι.

Ο μοτοσικλετιστής μένει στη θέση του.

Αυτό το βιβλίο είναι ένα καταφύγιο από τις έγνοιες της καθημερινότητας.

THE TELEGRAPH

Αποπνέει ζεστασιά, χιούμορ
και σοφία.

VAL McDERMID, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Συναρπαστικό, συγκινητικό,
ξεκαρδιστικό.

MARK BILLINGHAM, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ
ΑΠΙΘΑΝΟΙ ΦΙΛΟΙ.
ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ
ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΑ ΚΟΝΤΑ...

Καλώς ήρθατε στη Λέσχη
ΦΟΝΩΝ
της Πέμπτης.

**Η ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΕΙΡΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΡΙΨΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΡΕΚΟΡ**

Χρειαζόμαστε τακτικές δόσεις από τη «Λέσχη Φόνων
της Πέμπτης» για να μας φτιάχνει το κέφι.

THE GUARDIAN

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29471